

(המשך מעמוד 6)

ולא קשיש, לא גבוה ולא נמוך, לא שמן ולא רזה, רץ במורד הרחוב כשראשו מושפל כלפי מטה, וקילל.

עיניו של המקלל בערו ורמעו, אפו נול, הוא חש צריבה ומחנק בגרונו. הוא קילל את המיטרה שזרקה בזה הרגע גאו מדמיץ בסימטה הקטנה, הוא קילל את החרדים שהפגינו במע" לה הרחוב, הוא קילל את הממשלה, אולי אפילו גם את הלבאי.

הוא, בסך-הכל, רצה להגיע הביתה בשלום. הבית שלו היה בצד השני של שכונת מאה-שערים.

בעורו הולך לתומו ברחוב, נקלע למרכזה של המהומה.

מצד זה עמדו אברכי-שיבה, מקצי תם לבושים בקאפוטות שחורות מבריקות, במיכנסים שנגמרו קצת מתחת לבריכיים, ובגרביים שחורות שהוכנסו בקפידה לתוך נעלי-עור עדינות. לראשיהם חבשו שטרימלים מהורדים, שפרווה עבה עוטרת את שוליהם.

אחרים לבשו קאפוטות מפוספסות ולרגליהם גרביים לבנות.

הם עמדו כפינה של סימטה צרה, שבה יש מקום למידרכה רק מצידה האחד.

הקריאות „שאבעס! שאבעס!“ הידהו דו משעות-הערב המוקדמות של היום השישי ככל רחבי השכונה. מדי פעם הגיחה קבוצה קטנה של חרדים אל הר" חוב הראשי. הקריאות הפכו אז רמות יותר וקצובות יותר.

חרדי צועק לעבר השוטרים ברחוב שיבטיישראל יש איפה לבלות בשבת!

השוטרים לא נתנו צ'אנס. הם כילו בחרדים את כל זעמם על השבתות האבודות שבהן נאלצו לעמוד מולם ולא לשבת בבית. הם זרקו עליהם מים וגאז בכמויות. כך זה נמשך עד השעות הקטנות של הלילה. אברך וורק אבן, השוטרים יורים גאז.

כך היה גם למחרת היום: כיום השבת לבשו תושבי השכונות החרדיות את מיטב מחלצות השבת שלהם ויצאו על נשותיהם וטפם אל מבואות השכונות. הם נעמדו סמוך למחסומי המיטרה וצעקו בקצב „שאבעס!“ לעבר כל מכר

החדשות, תוצרת קיבוץ בית-אלפא, שי נבנו במיוחד כדי לפזר הפגנות. אלה מכונות גדולות, שמעל הגג שלהן קבועים שני צינורות. מן הצד נורות האלה אפשר להתיי בכוח מים ציבעוניים, או גאז, לפי הצורך. חלק מיחידות השוטרים גם צויידו ברימוני גאז ובפגזי גאז מיוחדים.

שבתות אבודות. כוונתם של החרדים להציף את העיר ולפגוע בכתי הקולנוע לא יצאה אל הפועל. המייש טרה סיכלה את התוכנית כאיכה. אך מדי פעם היה אחד האברכים אזור או

שוטרים נושאים מסגין חרדי כל היציאות מהשכונה נחסמו

שוטרי מישמרי-הגבול לובשים מסכות-גאז התוחח של בית-אלפא ווסה

נית חולפת. ההתגודדות והקריאות גררו אחריהם תגובה קשה מצד השוטרים ובמהרה אפשר היה לראות את הקהל הגדול נמלט אל תוך הסימטאות כשעיני כולם דומעות מן הגאז. וכך זה נמשך עד צאת השבת בירד שלימים, כך זה נמשך זה השבוע החמישי, וסופן של המהומות לא נראה באופק. והאיש המיסכן, שרק רצה להגיע הביתה בשלום, היה צריך לנצל את פסק-הזמן שבין זריקת רימון גאז להטי לת אבן, כדי לעשות את דרכו בין הסימטאות החשוכות, אל מישפחתו הדואגת.

מק, מתקרב אל סוללת השוטרים והי סקרנים שעמדו מעבר למחסומים, וזו רק אבן. צעד זה הוכן מייד עליידי כוחות המיטרה כהכרות מילחמה וגרר אחי ריו את הפעלת מכונות המים המיוחדות. במקביל נראו השוטרים עוטים על פני הם את מסכות הגאז, נכנסים למיבנה של שתי שורות, צועדים כזריזות לתוך השכונה, יורים רימון או גאז, ונמלטים בחזרה אל מעבר למחסומים. האברכים, לעומת זאת, נסו באותו הרגע לתוך הסימטאות פנימה. אז היה משתר שקט ושוב חזור הלילה.

חרדים למיטרת-ישראל. זו גייסה את מירב ומיטב כוחותיה כדי לשמור על הסדר בירושלים.

תוצרת הקיבוץ. שבוע אחרי שבוע גייסה המיטרה כוחות לשמירת הסדר. שבוע אחרי שבוע נאלצו השוטרים לבלות את יום החופש שלהם כב סימטאות הקרות והחשוכות של העיר, בעימותים בלתי-פוסקים עם חרדים הגראים לאדם מבחוזן כאילו כולם איש אחר.

לקראת היום השישי האחרון התרבו הידיעות על כוונותיהם של החרדים להגיע למוקדי הסרטים בעיר ולכלות בהם את זעמם. המיטרה סגרה מבעוד מועד את כל היציאות מהשכונות החרדיות. מחסומים הוצבו בכל פינה בעיר. מכשירי-הקשר המיטרתיים עברו שי עות נוספות והשוטרים, שהיו פזורים ברחבי-העיר, ריווחו למוקד על כל אבי רך שפסע ברחובות ירושלים. במקומות המרכזיים המועדים לפורר ענות הוצבו המכונות המיוחדות, שאסור אכל את עיקר התעסוקה סיפקו ה-

שלמים מספקים חדשות. כבר חמישה שבועות שלירושלמים השוטרים יש איפה לבלות בלילה-השבת. כבר חמישה שבועות שהעיר, שתושביה ידועים ככאלה הנסגרים בבתיהם עם רדת החשיכה, מספקת להם גם היילילה סר ערים.

החרדים, תושבי השכונות הדתיות בעיר-הכירה, החליטו שבירושלים, עיר-הקודש, לא יוצגו סרטים שיהללו את השבת. החלטתם זו סיפקה תעסוקה לאלפים.

חלקם היו המפגינים נגד הכפייה הדתית שהתייצבו מדי יום שישי בערב סמוך לבתי-הקולנוע שהחליטו להק ריץ סרטים. לרובם היה זה מיפגש חב רתי בלבד. הם לבשו את מיטב בגדיהם, קבעו עם החברים, אכלו מוקדם את אי רוחת-הערב, ויצאו העירה.

אחרים הרגישו שהם נושאים בשלי חות לאומית ממדרגה ראשונה. שאסור לאבד את ירושלים לטובת החרדים. אבל את עיקר התעסוקה סיפקו ה-

תעסוקה לאלפים. מן הצד השני של הרחוב עמדו קבוצות של שוטרים. אחריהם מהם חניכי קורס שהובאו במי יוחד לירושלים לצורך המילחמה. הם לבשו מדי שוטר בהירים, לכותפות החולצות שלהם היה מוצמד סרט ציבי עוני, שסימל את הקורס שממנו נלקחו לראשיהם חבשו קסדות לבנות, כיי דיהם היו אלות-יעץ.

אחרים היו שוטרי מישמרי-הגבול, במדיניות, שמסכות-גאז צמודות אליהם.

בשולי הרחוב עמדו התושבים שאיי נם ממאה-שערים. אלה באו בחלוקים, בנעלי-בית, בביגדי-פורט. באו לחזות בהצגה הגדולה. והאיש המיסכן רק רצה להגיע הביתה, אך לא ידע איך. לרגע היה נד מה לו שהוא נופל על הכביש ולא קם. הוא הרגיש שהוא בוער מבפנים.

כבר חמישה שבועות שירושלים סוערת. כבר חמישה שבועות שהיוד